

Conservare

Viața sturionilor din Dunăre

© Copyright Hartmut Jungius / WWF-Canon

Sturionii au apărut acum aproximativ 200 de milioane de ani și de atunci au suferit doar câteva schimbări morfologice, ceea ce îi face adevărate „fosile vii”. Generațiile se schimbă la intervale lungi, sturionii tolerând temperaturi și grade de salinitate variate și fiind foarte rezistenți în fața prădătorilor naturali. Cele 27 de specii ale ordinului sturionilor (Acipenseriformes) sunt limitate la emisfera nordică, trăind în râuri, lacuri și ape de coastă din Europa, Asia și America.

Sturionii se disting prin corpul lung, lobi superiori estinși ai înotătoarei caudale și botul în formă de rostru. Ei nu au solzi, dar au cinci rânduri de plăci osoase de-a lungul corpului. Sturionii pot trăi mai mult de 100 de ani și pot depăși șase metri lungime.

Migrând în susul Dunării

Cinci dintre cele șase specii de sturioni originare din bazinul Dunării obișnuiau să trăiască în Marea Neagră și să înoate în Dunăre pentru depunerea icrelor. În trecut, nisetrul, păstruga, șipul (foarte rar, iar acum dispărut din Dunăre), viza (și ea dispărută din Dunăre) și morunul migrau regulat în amonte, unii chiar până la Viena sau mai departe. Totuși, această migrație a fost întreruptă de către barajele Porțile de Fier împărțite de către Serbia și România. Astăzi, migrația acestor specii poate fi observată doar în Dunărea Inferioară. Cega, pe de altă parte, este o specie de apă dulce tipică și în mare măsură sedentară, migrând doar pe distanțe scurte pentru depunerea icrelor. Viza se pare că a supraviețuit doar în forma sa de apă dulce.

**SE CUNOSC
FOARTE
PUȚINE**

**DESPRE HABITATELE
CHEIE ALE STURIONILOR
DIN DUNĂRE**

Obiceiuri legate de migrație

Cele mai multe specii de sturioni din Dunăre își depun icrele din primăvară, până la începutul verii, la diferite temperaturi ce variază între 6 și 25°C. Unele specii intră în fluviu primăvara, iar altele toamna sau iarna. Peștii din sezonul de iarnă petrec acest anotimp în fluviu, hibernând în gropi sau coturi adânci ale Dunării. Ei își depun icrele departe în amonte în anul următor. Speciile de primăvară nu hibernează și intră în fluviu doar atunci când temperaturile sunt în creștere. Cele două tipuri de comportament nu sunt reprezentative pentru specii diferite, ci sunt strategii diferite pentru migrația dinaintea reproducerii.

Observațiile efectuate privind unele populații arată că sturionii vizitează de fiecare dată aceleași locuri când intră în Dunăre pentru depunerea icrelor. „Fidelitatea față de loc” ar putea deriva din faptul că sturionii supraviețuiesc în acest mediu ca urmare a strategiei de apărare din prima parte a vieții, ce este adaptată la localizarea într-o anumită zonă a fluviului, strategie ce le este imprimată genetic.

Ciclul de viață al Acipenseriformelor este foarte lung, iar maturizarea apare târziu în viață. Indivizii depun icre în mod repetat, dar cele mai multe femele nu depun icre anual.

Sturionii prezintă, de asemenea, și o tendință de hibridizare cu alte specii de sturioni. Acest lucru se întâmplă și mai des atunci când habitatele de reproducere sunt distruse și diferite specii sunt limitate la doar câteva situri adecvate sau atunci când o specie este rară în comparație cu alte specii.

MORUN /
HUSO HUSO

NISETRU /
ACIPENSER GULDENSTAEDTI

PĂSTRUGĂ /
ACIPENSER STELLATUS

CEGĂ /
ACIPENSER RUTHENUS

VIZA /
ACIPENSER NUOIVENTRIS

ȘIP /
ACIPENSER STURIO

Habitat pentru depunerea icrelor

Avem foarte puține informații despre localizarea exactă a habitatelor-cheie ale sturionilor din interiorul bazinului Dunării. Habitatatele adecvate pentru depunerea icrelor sunt vitale pentru reproducerea Acipenseriformelor. Locurile pentru depunerea icrelor sunt, de obicei, suprafețe dure acoperite cu lut, pietriș și bolovani, cu multe crevase în care larvele pot găsi adăpost împotriva prădătorilor sau inundațiilor. Locul de amplasare a siturilor de depunere a icrelor variază în funcție de caracteristicile hidro-morfologice ale diferitelor segmente ale fluviului. Adâncimea apei în aceste locuri variază de la câțiva metri până la 26 m, iar viteza necesară a curentului este destul de mare, pentru a permite dispersarea ouălor fertilizate. Ouăle sunt adezive și după dispersia din locurile de depunere a icrelor, aderă, de obicei, la substraturi rugoase în zone unde viteza apei este mult mai mică. Ele rămân pe loc până când se transformă în larve care încep să se hrănească.

Regimul de curgere și temperatura apei sunt factori importanți în dezvoltarea sturionilor în faza incipientă. Fluctuațiile nivelului apei, prin controlarea acestuia de către centralele hidroelectrice, pot avea efecte negative în ceea ce privește succesul adulților de a depune icre și de a se reproduce.

Hrănirea

Sturionii posedă mustăți tactile situate în partea din față a gurii, care este protractilă – în sensul că aceasta poate fi împinsă spre exterior și înainte. Ei au, de asemenea, buzele îngroșate. Ochii sunt foarte mici și se crede că aceștia nu îi ajută prea mult să localizeze și să captureze prada.

Cele mai multe specii de sturioni din Dunăre se hrănesc cu nevertebrate de pe fundul apei - insecte, larve de insecte, anelide și moluște, iar ocazional și cu pești care trăiesc la adâncime. Unele specii se hrănesc mai puțin sau chiar deloc în timpul migrației în apă dulce. Morunul este singurul prădător adevărat dintre cele șase specii de sturioni din Dunăre. În Marea Neagră acesta se hrănește cu pești marini, care trăiesc la adâncime, în timp ce în fluviu se hrănește cu pești de apă dulce.

De ce existăm.

Pentru a stopa degradarea mediului înconjurător și pentru a construi un viitor în care oamenii trăiesc în armonie cu natura.

www.wwf.ro

Proiect cu sprijin financiar din partea La Prairie Group prin IUCN Save Our Species.

Conținutul este responsabilitatea exclusivă a WWF România și nu reflectă în mod necesar punctele de vedere ale IUCN sau ale Grupului La Prairie.

Pentru mai multe informații:
sturioni.wwf.ro